

عنوان مقاله:

نقش زیباشناسی باغ ایرانی در پایداری اجتماعی پارک های معاصر تهران

محل انتشار:

فصلنامه منظر، دوره 10، شماره 45 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

محمدرضا مثنوی - دانشگاه تهران، ایران

مریم محسنی مقدم - لابراتوار دکتری پژوهشکده نظر، تهران، ایران

سید امیر منصوری - دانشکده معماری و شهرسازی، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

با توجه به رشد سریع جمعیت در کلان شهرها و افزایش توسعه شهری و ساخت و ساز، پهنه های طبیعی و فضاهای سبز موجود در بافت این شهرها به طور چشمگیری کاهش یافته است. عناصر طبیعی در محیط شهری و نیاز انسان به تعامل با آن از ضروریاتی است که در شهرسازی مدرن نادیده گرفته شده است. این مسئله چالش های جدیدی را در جهان مطرح کرد. این روند که با گسترش شهرنشینی پس از انقلاب صنعتی در قرن نوزدهم آغاز شد، در قرن بیستم شدت گرفت. کاهش حضور طبیعت در شهر، نگرانی شهروندان را نسبت به اهمیت حفظ سرمایه های طبیعی در محیط شهری و تاثیر آن بر جنبه های مختلف زندگی به دنبال داشت. پس از آن خلق پارک های شهری و فضاهای سبز با هدف جبران این کمبود و افزایش کیفیت زندگی در شهرهای مدرن در قالب جنبش پایداری ایجاد شد و نقش این گونه فضاها با توجه به اهداف توسعه پایدار به عنوان یک چارچوب استراتژیک متکی بر پایداری اجتماعی، اقتصادی و زیست محیطی، پررنگ شد. اما تجربه های بعدی نشان داد، ایجاد پارک های شهری بدون در نظر گرفتن کیفیت و هویت مندی آنها نمی تواند راه حل بحران موجود باشد. نیاز ساکنین شهرهای مدرن به ارتباط بیشتر با طبیعت در قالب زندگی روزمره، ضرورت خلق فضاهایی که شهروندان به آن احساس تعلق بیشتری داشته باشند را آشکار ساخته است. در این پژوهش بازنگری در اصول زیبایی شناسی کهن الگوی باغ ایرانی و به کار بستن آنها در طراحی پارک های شهری معاصر، به عنوان یک راه حل جایگزین برای نزدیک شدن به پایداری اجتماعی و اقتصادی فضاهای سبز عمومی شهری مورد مطالعه، تحلیل و بررسی قرار گرفته است. نتایج بررسی نشان می دهد که اصول بنیادی طراحی باغ ایرانی می تواند تاثیر بسیاری در حس تعلق به مکان و فضای سبز شهری ایجاد کند.

کلمات کلیدی:

باغ ایرانی، زیبایی شناسی، پارک شهری، پایداری اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862707>

